

[Ole Bjørn Kraft.]

strativt, være rimeligt, at vi fik nedsat en Kommission til Undersøgelse af, hvordan Forsvarsordningen af 1932 har virket. Et at mit Partis Medlemmer, det ærede Medlem Hr. Westermann, har gentagne Gange i denne Sal talt om Søværnsordningen, og jeg tror ikke, den højtærede Forsvarsminister vil modsige mig, naar jeg hævder, at saaledes som Søværnsordningen nu føres ud i Livet, er der ikke megen Sammenhæng mellem selve Loven og Ordningen, fordi det har vist sig, at det har været nødvendigt administrativt at foretage dybtgaaende Ændringer. Hvad angaar Hæren, ved ogsaa alle — og jeg tror, det ærede Medlem Hr. Nørskov nævnte det her —, at de Forandringer, man har foretaget her paa en Række Omraader i Nordslesvig og andre Steder, har medført, at man har maattet flytte Bevillinger bort fra det ene Sted over til det andet, saaledes at Mangler er opstaaet, Mangler først og fremmest med Hensyn til Materielanskaffelser, med Hensyn til Antallet af Befalingsmænd og paa anden Maade.

Naar dette er Tilfældet, og naar alle Partiers Stilling er saaledes, som jeg har skildret den her, vil det være fuldt ud rimeligt og naturligt, om man drog Konsekvenserne deraf og ved en Forhandling Partierne imellem søgte at naa et Resultat gennem en Kommissionsundersøgelse. Med Hensyn til hvorledes denne Kommission skal sammensættes, hvor omfattende den skal være, hvilket Kommissorium den skal have, er vi fuldt og helt rede til at forhandle med Regeringen om.

Ministeren nævnte i sin Omtale af vort Forslag, at der fra vor Side ikke var tilkendegivet noget om, hvorledes de 20 Mill. Kr., vi i dette Øjeblik ønskede at anvende, skulde bringes til Veje. Jeg vil hertil sige, at hvis det gennem en Undersøgelse menes, at Staten ikke har disse Midler til Raadighed, er vi naturligvis rede til at udskrive den nødvendige Skat ad direkte Vej til disse Midlers Fremskaffelse.

Jeg haaber, at det, trods den Afvisning, Regeringspartierne har givet Lovforslaget, ved en Forhandling i Udvalget maa lykkes at naa frem til en Forstaaelse om, at noget maa der ske. Men hvis Regeringen helt og fuldt afviser at foretage

sig noget i dette Øjeblik, men lover, at Arbejdet skal blive holdt i Gang, maa vi jo bøje os herfor. Vi tror, at Regeringen vilde have tjent Landets og Folkets Interesser ved at vise Imødekommenhed og søge at tilvejebringe en Samling om dette Spørgsmaal nu; men vil den det ikke, har vi kun at følge dens Arbejde med Opmærksomhed, at holde den fast ved dens Ansvar, thi den og først og fremmest den har Ansvaret for, hvad der nu skal ske paa dette Omraade.

Saaledes som Forholdene ligger, vil jeg slutte med at sige, at vi trods alt, hvad der er sagt i denne Sal i Dag, mener, at Regeringen endnu en Gang bør overveje, om det ikke var en national og folkelig Opgave at søge at skabe Samling omkring Forsvarssagen i Danmark nu. Det svenske Socialdemokratis Fører har sagt, at Forsvarsspørgsmaalet nu skal løses paa bred Basis, at han ikke har gjort det til et Kabinetsspørgsmaal, men er villig til at forhandle med de andre Partier om, hvad der er nødvendigt for, at denne Samling kan blive tilvejebragt. Vi har igennem vort Forslag tilkendegivet, at for os er Fortiden glemt, det vigtigste er alene, hvordan Sagen skal ordnes i Fremtiden. Vi har sagt, at vi er villige til at forhandle paa alle Omraader, naar blot Indstillingen er positiv. Jeg opfordrer Regeringen til endnu en Gang at overveje, om Øjeblikket ikke er inde til i Danmark at skabe den Samling paa bred Basis, som alene kan bære dette Spørgsmaal igennem Tiden.

Forsvarsministeren (Alsing Andersen):

Jeg vil gerne begynde med nogle kortfattede Bemærkninger til Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Nørskov. Der er ikke Anledning for mig til at sige saa forfærdelig meget til det ærede Medlem, som navnlig gav en Skildring af Venstres Indsats paa det Lovgivningsomraade, der her er Tale om, men det ærede Medlem Hr. Nørskov talte f. Eks. om, at Regeringspartierne var medansvarlige for Ordningen af 1932. Det nægter vi ikke, vi er, for vi har stemt for den; men jeg synes, at det var alt for beskeden af det ærede Medlem Hr. Nørskov, naar han ikke accepterede den store Del af Æren, som han sikkert vilde have været villig til at indkassere, dersom han ikke i